

[Transcript] Genstart / Kibbutz Be'eri

To kamplæte Hammars Militante kommer ind til indgangen til Kibbutten.

Det er en gul gitterlåge.

Vi synes, at der er et sted for sikkerhedsvakten, normalt ved side.

Der er ikke nogen, de smader ruden ind til det rum.

Og så sker der det, at en beboer kommer kørende i sin bil og holder ved porten.

Og hvor de militante så skyder mod chaufførene i bilen og draber ved kommende.

Der efter har de så fri adgang ind til Kibbutten.

De har ikke bare dyrket jorden og fællesskabet, men også en tro på fred.

Langs gazastreben har venstreorienteret israeler i årtid og bussat sig i små socialistiske samfundslummer.

Kibutser er en af de ting, mange dansker forbinder med israël, flere af dem er næsten lige så gammel som statens set.

Men i de tidlige morgensime og lørt af den 7. oktober ændrer altså.

Hamas kriger trænger ind i kibutserne og går fra hjem til hjem.

De torturerer dem, de møder, de skyder børn, kvinder og mænd på klosshold, og de efterlader kun skudehuller og størk ned blodet.

I B.E.R. blir det over 100 mennesker drabt, og kibutsen står tilbage som et af de mest brutale vidnespyr på Hamas' angreb på civile israeler.

Hvad skete der i de timer lærte morgenen, og hvad de mennesker har masslået ihjel, nogen af dem, der har arbejdet mest for fred.

Det er genstart i dag. Mit navn er Anna Ingris.

Hvis man skal se kibutsen B.E.R.I for sit ændre øje, så er den som plader sig ud før angrebet. Hvad skal man så forestille sig?

Så skal du forestille dig et meget grønt område af hibiscusblomster og lemontræer og olivontræer, der er alt klokker, som spiller i vinden, som giver sådan nærmest en meditativ stemning.

Og hvad er det for nogen mennesker, der bor der?

Dem, der bor der, er primært socialister. De tilhører den sigolær venstrefløj, en del af dem er fredsaktivister.

Det er israeliske borger, som har opfattet palsenenserne i Gaza, som er nogle få kilometer væk som deres naboer.

En af dem, der har busset sig i B.E.R.I, er Vivian Silver. Hvem er hun?

Hun er en af de ledende aktivister i en organisation, der hedder Women Wage Peace, der blandt andet har hjulpet palsenenserne, når de kommer over grænsen for hospitalbehandling.

Hun er 94 år. Hun kom til kibutsen i 1990, og hun bliver beskrevet af hendes veninder som en meget, meget aktiv, meget energisk kvinde, som har brugt store dele sin liv på at promovere fredmænden, gyder og rabber mellem palsenetser og israël.

Så hvad er det for nogle liv, hun og de andre lokale kibutsen har levet her?

De har selvfølgelig levet op af en kontinuelt konflikt, fordi krigen i Gaza nu er det 5. kr., de har mærket konflikten helt tæt på, de skal i beskyttelsesrum, når der er masser af militanten, der sender raketter indover israël.

De vandt til, at der er en risiko forbundet med tundensystemer ind fra Gaza ind i israël, hvor vi tidligere har set militanten, der pludselig ducker op.

Så de bor jo midt i en konflikt, som de forsøger på en eller anden måde og engagerer sig i ud fra et fredsperspektiv.

[Transcript] Genstart / Kibbutz Be'eri

For 50 år siden var ideen om en kibuts indbegrebet af den kommunistiske drøm.

De første kibutser opstod efter 1. verdenskrig.

Unge, ofte europæiske yder, bussat sig og skabte små samfund, bygget på socialistiske, i en nærmest maksistiske idealer.

Hver kibuts sørge for, at dit indbygger fik pri bolig, uddannelse, mad og lægehjælp mod at de forpliftede sig til at arbejde gratis.

Og samtidig er det et samfund, som jo er sammen om at dyrke markerne og med passbørn, leve sådan en kollektivistisk livsstil.

I dag er mere end 260 kibutser spredt ud over Israel, og i blandt andet bieri har de socialistiske idealer udviklet sig til skeptis over for israels politik i Gaza og på Vestbredden.

De mener, at krig af eller krig, de oponerer mod, at man kan holde over 2 millioner mennesker fanget under en blokade, og der igennem skabsikkerhed for Israel.

Tre dage før har masses angreb på Israel, der arrangerede Vivian Silver og de andre kvinder i Women Wage Peace en demonstration, hvor der både var arabiske kvinder, og hvor der var israelske kvinder, og hvor slogandet var møder mod krig.

De oplever, at generation efter generation vokser op i den her konflikt, og at det ikke fører nogen vejen, så de insisterer på og taler dialogen op og freden op.

Kort efter solopgang den 7. oktober, tvinger Hamas den gulpor til Kibutten op. I biler og på motocykler kører over 50 militante ind.

I følge bibesige af det her i de tidlige morgensamer, den første besked tækker ind i en fælles WhatsApp-gruppe som 200 Kibuttsens møder og en del af.

Der er en kvinde i WhatsApp-gruppen, der skriver, at der er en terrorist, der er en terrorist på trapperne, og så efterspørg hun, at nogen ringer efter hjælp.

I de næste mange timer bliver mødernes fælles til at inden livsline, og et vidende spørg om, hvordan Hamas minut for minut spreder rasel i gæderne.

Vi kan simpelthen forstå på beskederne, hvad der foregår udenfor. De skriver jo fra deres beskyttelsesrum, hvor de forsøger at bajkadeere sig, men de skriver, at terrorister skyder på os.

Der er en, der skriver, at de dreber også lige om lidt. De beskriver, hvordan de kan høre, at der er nogen, der råber på arabisk.

Vi kan også forstå på beskederne, at der er meget forvirring om, hvor vi, der er nogen fra de israelske militæer eller der er nogen, der kommer for at hjælpe dem.

Som timerne går bliver de her rub jo mere desperatte, fordi der kommer jo ikke den hjælp, som kan rade dem.

Er der nogen, Hamas går udenom?

Det er der ikke. Hamas har jo filmet deres egne massacre, som viser, at de skyder alle.

Der er en kvinde, der fortæller om, hvordan hendes bædbarn blev drabt ved et skud for panden.

De skyder børn. De skyder ældre, kvinder. De skyder fuldstændig forsvarsløse. De skoner ingen.

Jeg står ind i numshus, og der er fyldt med bør på borgeron.

Da Pugdarms går en uge efter angrebet bevæger sig rundt mellem Kibbutzens efterlattig hjem, bliver hun mødt af en underlig afbrudt normalitet, en stivnede hverdag.

Det er på en måde meget stille, fordi livet er forsvundet, og folk er blevet drabt.

Der er nedbrændte huset som helt sorte inden i.

Der er et køkken, hvor brødet stadig væk står i brødresteren og skal til at restes.

Men som i stedet er blevet svedent af den brænd, der har været.

[Transcript] Genstart / Kibbutz Be'eri

Der hænger nogle billeder her på væggen, der har et svedbarn.
Med et rigtig frækt smil, kægt smil.
Og en pige med strippede gummistøvler, der sidder i en bunke papelsiner.
Nogle steder lukter der sygt på den der måde, hvor jeg tænker, jeg har stadig vækket lige, men hvor jeg tænker, det er stærkt noget blod.
Nu er jeg ude på Varandain.
Og du kan høre bumperne i gase, og du kan høre israels reaktion til det, der er sket i Kibboutsen og andre steder i det sødlige israal.
Jeg kan se en soldat, der går ude på stinen.
Alene i BRB bliver over 100 addrapt.
Dessuden er en stor gruppe beboere ikke set siden.
En af dem er fredsaktivisten Vivian Silver, hvis familier og venner formod, at hun nu er holdt som gissel af Hamas i gase.
Hun er ikke blevet hørt fra siden 11.07. om Formedan, hvor hun sender den sidste besked til sin søn.
Min mutte Vivian Silver, hun var højt i sin sæde rum.
I hende har han skrevet til hende, at jeg er med dig,
og til at sige, at det er ene sejt af hans.
Hendes sidste besked til ham er, at jeg kan mærke dig.
Og efterfølgende har ingen hørt fra hende, hun er ikke blevet fundet drabt.
Så hun er og bliver opfattet som verne knapet og sidder som gissel i gase.
Der er jo noget paradoxalt i, at en kvinde som Vivian Silver, en fredsaktivist, en socialist, bliver taget som gissel af Hamas, og det er generelt, at de her er jo meget progressive.
Vendstrøjens hede Kiputza, der har været udsat for den her massacre,
og folk, der i mange år har kæmpet for frede og palæsnænsernes rettigheder.
Hvad siger folk omkring Vivian Silver?
Hvor er altså mener bekendte om den krig og den fuldstændig villigaskalering, der er sket?
Vivian Silver's veninder forsøger at tale med hendes stemme, der jeg møder dem.
Det, de fortæller, det er, at i den her tid er der ikke noget rum for en dialog.
Det føler de, at der er internt i Israel. De synes, det er meget, meget svært at tale om freden, men de siger også, vi taler ikke engang om fred, vi taler bare om at kunne have samtalen om, hvad det her er for et øjeblik i Isra's historie.
Og de siger, at det netop er nu, der har brug for at kunne have dialogen ikke med Hamas, men have dialogen at kunne åbne op for at kunne tale om konteksten det her angreb er sket i.
Og det siger de, det er nærmest umuligt at tale om, det er muligt at fremheve, at palsenlænsiske folk har været under en otires besættelse, som også har indflydelse på, hvordan tærer og skabes det, der på ingen måde plads til i øjeblikket, og men de gerne vil ønske, at man kunne have dialogen.
I følge israelske myndigheder mister over 1400 borgere livet den 7. oktober.
Det får landet til at svare igen med massiv angreb i Gaza.
Den israelske premierminister, Benjamin Netanyahu, advarer mig at Hamas bevægelsen, der står på EU's og USA's tageliste, vil betale en pris, som den aldrig har kendt før.
Den israelske premierminister, Benjamin Netanyahu, advarer mig at Hamas bevægelsen, og den israelske tageliste vil betale en pris, som den aldrig har kendt før.
Angreb der i følgesundhedsmyndighederne under Hamas, indtil videre har taget mere end 6.500

palisenlænsiske liv,
og tirsdag får blodsudgivelserne FNs generalsekretær til at tage bedet fra munden.
De palisenlænske mennesker har været for 56 år i færdighederne.
Fra FNs talerstole slår Antonio Coutetes fast, at værken Hamas eller israels handlinger kan ret færdiggøres.
Men de grænse af de palisenlænske mennesker ikke kan justifieres de politiske tagerne fra Hamas, og de politiske tagerne ikke kan justifieres de kollektivt mennesker af de palisenlænske mennesker. Jo folk, hvor de selv eller familier og bekendte har været udsat for den her massacre af Hamas. Ja, det er et synspunkt og en fornemmelse, jeg møder blandt flere, men jeg har også oplevet overlevende at de i mange år har værnet om samme eksistent, forsøgt at tage en samme eksistent og frede op, men at de nu har fået nok.
Jeg mødte en kvinde fra en kibbutz, som sagde, jeg skal virkelig arbejde på min menneskelighed for ikke at ønske det samme skal ske for befolkningen i Gaza.
Så det er den her såvrede smerte, der oplever, at nu er det en udfordring og bevare det her forsoende perspektiv på konflikten i Gaza.
Der håber, at et politisk solitøj til dem, der er begyndt, har været vannet.
Antoni Guttettas point er jo også, at håbet for en politisk løsning er svundet ind, som han siger, er dem, du møder også med Hamid, det forstod på den måde, at der er en modløshed i forhold til, at der kan findes en rigtig vej i fred.
Jeg oplever pati, en fuldstændig modløshed og håbløshed blandt dem, der havde håbet på en løsning i forhold til fred.
Og det har jo været en total fastlåst situation i mange, mange år.
Lige nu er der ikke rum for i Israel, at man på den ene side kan sige, hey, det her var ikke en historie, der begyndte lørdag den syvne.
Det er også historien om Ortíz's besættelse, som ligger vevet ind i den her historie. Og samtidig kunne sige, det legitimerer ikke Hamas-es massakra på civile i Israel. Der er et meget lille rum for, at man kan sige begge dele, altså det er et enten eller ikke et både og.
Det er jo meget venstrevende til israeler, der bor i de her kibbutz.
Det er jo bygget på, hvad kan man sige, den gamle idé om sådan et socialistisk fællesskab i Israel. Er der nogen forklaring på, at Hamas går ind her, altså i et kollektiv, der faktisk ønsker at gøre op med besættelsen af vestbredden, blokadene, gase og undertrykkelsen af Palestinienserne?
Det er jo først og fremst belikkenheden, altså helt klos op af gase, som har gjort, at det lige er de samfund, der er blevet angrebet.
Vivian Silvers veninder siger, det var jo ikke fordi de personlige ville gå efter hende, men nu var det hende, der var der, nu var det de samfund, som de først kom ind i, når de kom fra grænsen, og havde mange, mange timer til at gå af rok.
I mere end 10 timer har Hamas fritslag i Berri, og i den lokale WhatsApp-gruppe bliver der igen og igen spurgt, hvor Norge hjælp med er på vej.
Der går lang tid for at hjælpe, fordi militæret ikke har været forberedt på det her.
Man har flyttet personel fra områder langs grænsen til gase, fordi man der havde regnet med, at

[Transcript] Genstart / Kibbutz Be'eri

man var ind i en situation, hvor man administrerer konflikten og var der relativt ro på til vestbredden, hvor regeringen har haft stor fokus det seneste år.

To uger efter angrebet er, at drømmen om forsovning mellem Israeler og Palestinienser, blevet skiftet ud med soldater og tænks.

Lige udenfor Gibutten, der er en battalion, soldater fra Reserven, der er kaldt ind.

De har stået lavet under nogle livetræer, de har et tæppe på jorden, hvor de sover, og så har de deres militære vågne stående klar.

De står og affyrer artilleri ind i gase, og de kan også høre bumperne ind i gase, og de er jo altså så kaldt ind for at stå klar i det tilfælde, at der kommer en landoffensiv.

Det er jo fuldt med følelser i den der lille leger. På den ene side vil de gerne hjælpe deres land, de melder sig klar til at forsvare Israel.

Men samtidig oplevede jeg også en enorm tvivl, om de kan løse konflikten ved at invadere gase ved at bombe gase.

Og samtidig er der jo blandt soldaterne også, man kan sige enormt merte, de kender nogen, der er blevet dræbt, de kender nogen, der er blevet kidenarbet.

Så det der lille spot under livetræerne lige uden for Kibbutz Beri, og med nærmest udsigt ind til gase, samler jo på en eller anden måde fortællingen om alle de følelser og forestillinger og frygt om og for fra kæden som deres fældig øjeblikket i Israel.

Så den israelske herre, du mødte uden for Kibbutzen, den var bred af såre over dem, de har mistet, men også manglene tiltro til, at det Israel gør nu hjælper på noget som helst.

De siger til mig, at de ikke ved, hvad målet er, og hvis målet er at eliminere ham også ved, de ikke om det er det der er løsningen, og som ens soldat Itar sagde til mig, så er der ikke nogen løsning.

Og Itar sagde også, lige nu, så holder jeg alt det der inkapslet i en box.

Jeg forholder mig ikke til det, og jeg er allerede planlagt, at jeg forhåbentlig om noget tid kan komme hjem en uge og bare sidde for mig selv og tage det her ind med, der er sket, fordi jeg er forvirret, og jeg ved ikke, hvor vi er på vej hen.

Pugdamskår, tak fordi du var med.

Det var så lidt.

Dagens udsendelse er lavet af Penille Grønning, Claudia Stenhardt, Sofie Toll og Søren Elbeck. Jeg hedder Anna Ingris.